

Investigating the synergistic effects of piperine and curcumin nanoparticles on learning disorders, spatial memory, and oxidative damage induced by methamphetamines in mice

Parisa Saberi-Hasanabadi^{1,2},
 Mohammad Saberi-Hasanabadi^{2,3},
 Zahra Aliyari¹,
 Hamed Ghazvini⁴,
 Javad Akhtari⁵,
 Pedram Ebrahimnejad⁶,
 Hamidreza Mohammadi⁷

1. Ph.D in Toxicology and pharmacology, Faculty of Pharmacy, Mazandaran University of Medical Sciences, Sari, Iran

2. Student Research Committee, Mazandaran University of Medical Sciences, Sari, Iran.

3. Ph.D in Civil Engineering. Department of Civil Engineering, Saroye University, Mazandaran, Sari, Iran.

4. Assistant Professor, Department of Neuroscience, Faculty of Advanced Medical Technologies, Mazandaran University of Medical Sciences, Sari, Iran

5. Associate Professor, Department of Medical Nanotechnology, Faculty of Advanced Medical Technologies, Mazandaran University of Medical Sciences, Sari, Iran

6. Professor, Department of Pharmaceutics, Faculty of Pharmacy, Mazandaran University of Medical Sciences, Sari, Iran

7. Professor, Department of Toxicology, Mazandaran University of Medical Sciences, Sari, Iran

(Received October 6, 2025; Accepted December 30, 2025)

Abstract

Background and purpose: The shift in drug consumption patterns from traditional compounds to industrial chemical substances and the use of stimulants and psychotropic substances is considered a serious problem. Industrial drugs are a combination of traditional drugs with chemical compounds, among which methamphetamine being a notable example. Due to the antioxidant effects and higher bioavailability of nanocurcumin and nanopiperine, this study investigated their synergistic effects on behavioral impairment, learning, and spatial memory through the reduction of oxidative stress induced by a toxic dose of methamphetamine.

Materials and methods: In this experimental study, 104 male mice were randomly divided into 13 groups and treated with curcumin and piperine nanoparticles. The acute toxicity of methamphetamine was evaluated in comparison with a control group. To assess learning and memory abilities, the Morris Water Maze (MWM) test was used. Additionally, key markers of oxidative stress, including glutathione (GSH), protein carbonyl levels (PC), lipid peroxidation (LPO), and reactive oxygen species (ROS), were measured. The MTT test was used to evaluate cellular metabolic activity.

Results: Methamphetamine significantly increased ROS levels, lipid peroxidation, protein carbonyls, while greatly reducing mitochondrial function and glutathione compared to the control group ($p < 0.001$). Cellular function improved and oxidative stress decreased in the mice treated with curcumin and piperine.

Conclusion: This study demonstrated that methamphetamine causes alterations in spatial memory and learning impairment, and oxidative damage in mice, leading to increased ROS production and mitochondrial damage. In addition to enhancing cellular function and attenuating oxidative stress, curcumin and piperine exhibited protective effects against methamphetamine-induced toxicity. Notably, their nanostructured formulations demonstrated significantly greater protective efficacy, likely attributable to improved cellular permeability and enhanced antioxidant capacity.

Keywords: Oxidative stress, Piperine-Curcumin nanoparticles, Methamphetamine.

J Mazandaran Univ Med Sci 2026; 35 (252): 4-17 (Persian).

Corresponding Author: Hamidreza Mohammadi Hemoglobinopathy Institute, Mazandaran University of Medical Sciences, Sari, Iran. (E-mail: hmohammadi@farabi.tums.ac.ir)

بررسی اثرات هم افزایی نانوذرات پیپرین و کورکومین بر اختلالات یادگیری، حافظه فضایی و آسیب اکسیداتیو ناشی از مت آمفتامین ها بر موش سوری

پریسا صابری حسن آبادی^{۲،۱}

محمد صابری حسن آبادی^{۳،۲}

زهره علی یاری^۱

حامد قزوینی^۴

جواد اختری^۵

پدرام ابراهیم نژاد^۶

حمیدرضا محمدی^۷

چکیده

سابقه و هدف: امروزه، تغییر الگوی مصرف مواد مخدر از ترکیبات سنتی به مواد صنعتی-شیمیایی و استفاده از ترکیبات محرک و روانگردان، به عنوان یک مشکل جدی به شمار می رود. مخدرهای صنعتی ترکیبی از مخدرهای سنتی با ترکیبات شیمیایی هستند که از میان آن ها می توان به مت آمفتامین اشاره کرد. به جهت تأثیر آنتی اکسیدانی و فراهمی زیستی بالاتر نانو کورکومین و نانو پیپرین، این مطالعه با هدف بررسی اثر هم افزایی این ترکیبات بر اختلال رفتاری، یادگیری و حافظه فضایی در کاهش استرس اکسیداتیو ناشی از دوز سمی مت آمفتامین در موش سوری، انجام پذیرفت.

مواد و روش ها: در این مطالعه تجربی، به طور تصادفی از ۱۰۴ موش سوری نر در ۱۳ گروه تحت تیمار با نانوذرات کورکومین و پیپرین استفاده شد. سمیت حاد مت آمفتامین در آن ها با گروه شاهد بررسی گردید. به منظور ارزیابی توان یادگیری و حافظه، از تست ماز آبی موریس (MWM) و جهت آنالیز وضعیت استرس اکسیداتیو از سنجش گلو تاتیون (GSH)، پروتئین کربونیل (PC)، لیپید پراکسیداسیون (LPO)، گونه های فعال اکسیژن (ROS) و از تست (MTT) هم جهت ارزیابی فعالیت متابولیک سلولی استفاده شد.

یافته ها: مت آمفتامین به طور معنی داری باعث افزایش سطوح ROS، لیپید پراکسیداسیون، پروتئین کربونیل و کاهش معنی دار در عملکرد میتوکندریایی و گلو تاتیون نسبت به گروه شاهد شد ($P < 0/001$). این در حالی است که عملکرد سلولی در موش های دریافت کننده کورکومین و پیپرین بهبود یافته و استرس اکسیداتیو کاهش یافت.

استنتاج: مت آمفتامین موجب تغییر در یادگیری، اختلالات حافظه فضایی و آسیب اکسیداتیو در موش ها و منجر به تولید آتی ROS می شود که با آسیب میتوکندریایی همراه است. جدا از بهبود عملکرد سلولی و کاهش استرس اکسیداتیو توسط کورکومین و پیپرین، ترکیبات نانو ساختار آن ها، احتمالاً با تأثیر نفوذپذیری بیش تر و به دلیل خاصیت آنتی اکسیدانی بهتر، اثرات محافظت کنندگی بیش تری در برابر سمیت ناشی از مت آمفتامین از خود نشان می دهد.

واژه های کلیدی: استرس اکسیداتیو، نانو کورکومین، نانو پیپرین، مت آمفتامین

مؤلف مسئول: حمیدرضا محمدی - ساری: پژوهشکده هموگلوبینوپاتی، دانشگاه علوم پزشکی مازندران، ساری، ایران Email: hmohammadi@farabi.tums.ac.ir

۱. فارغ التحصیل گروه سم شناسی دانشکده داروسازی، دانشگاه علوم پزشکی مازندران، ساری، ایران

۲. کمیته تحقیقات دانشجویی، دانشگاه علوم پزشکی مازندران، ساری، ایران

۳. فارغ التحصیل دکترای تخصصی، گروه مهندسی عمران، دانشگاه سارویه، مازندران، ساری، ایران

۴. استادیار گروه علوم اعصاب، دانشکده فناوری های نوین پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مازندران، ساری، ایران

۵. دانشیار گروه نانو فناوری پزشکی دانشکده فناوری های نوین پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مازندران، ساری، ایران

۶. استاد گروه فارماسیوتیکس، دانشکده داروسازی، دانشگاه علوم پزشکی مازندران، ساری، ایران

۷. استاد گروه سم شناسی، دانشگاه علوم پزشکی مازندران، ساری، ایران

تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۱۴/۱۴ تاریخ ارجاع جهت اصلاحات: ۱۴۰۴/۷/۲۶ تاریخ تصویب: ۱۴۰۴/۱۰/۰۹

مقدمه

مخدرهای صنعتی ترکیبی از مخدرهای سنتی با ترکیبات شیمیایی هستند که از میان آن‌ها می‌توان به مت‌آمفتامین اشاره کرد (۱). مت‌آمفتامین، دارویی بسیار اعتیادآور، توهم‌زا و سایکو-اکتیو است. در کنار ماریجوانا، دومین ماده مخدری است که به‌طور وسیعی در سراسر جهان به ویژه توسط جوانان و نوجوانان مورد استفاده قرار می‌گیرد (۲). مشخص شده است که این ترکیبات دارای اثرات سمی بر سیستم عصبی مرکزی هستند. مصرف مکرر مت‌آمفتامین سبب آسیب به پایانه‌های عصبی دوپامینرژیک و سروتونرژیک در نواحی مختلف مغز می‌شود. اختلال در حافظه و یادگیری، اضطراب و افسردگی و نیز اختلالات حرکتی نظیر بیماری پارکینسون از جمله اثرات سمی این دارو بر سیستم عصبی هستند. علاوه بر این، شواهد نشان می‌دهد که این ترکیب می‌تواند باعث اسکیزوفرنی، اختلالات شناختی و حرکتی در برخی از مصرف‌کنندگان شود (۳). علیرغم عوارض مخرب ایجاد شده توسط مت‌آمفتامین، مکانیسم اثر این ماده هنوز شناسایی نشده و چالش بزرگی جهت راهکارهای درمانی به وجود آورده است. مت‌آمفتامین به چهار صورت خوراکی، استنشاقی، تزریقی و تدخینی (دود کردنی) مورد سوء مصرف قرار می‌گیرد (۳).

مت‌آمفتامین از طریق تولید رادیکال‌های آزاد، القاء و راه‌اندازی آبشارهای آپوپتوزی وابسته به میتوکندری سبب مرگ نورون‌ها می‌شود. از طرفی، اثرات سمیت عصبی مت‌آمفتامین با کاهش نوروترانز در هیپوکامپ نیز در ایجاد اختلالات شناختی پایدار نقش دارند. به همین دلیل در حال حاضر و در بهترین شرایط و تحت مناسب‌ترین روش‌های درمانی هم بیش‌تر معتادان ۶ ماه بعد از ترک، دوباره به چرخه اعتیاد بازگشته و درصد باقیمانده هم در یکی دو سال آینده به این چرخه بازخواهند گشت. در چندین مطالعه گزارش شده است که سازوکار نورو توكسیكی مت‌آمفتامین شامل استرس

اکسیداتیو، رادیکال‌های آزاد و سیتوکین‌های التهابی و مرگ برنامه‌ریزی شده در سلول‌های عصبی است (۴، ۵). زردچوبه، به دلیل غنی بودن از ترکیب شیمیایی به نام کورکومین باعث بهبود مقاومت به انسولین در بیماران دیابتی، خنثی شدن انسولین اضافی خون و در نتیجه، جلوگیری از خستگی ناشی از کاهش گلوکز خون و کاهش اشتها و وزن می‌شود و آثار فارماکولوژیکی متعددی مثل اثر آنتی اکسیدانی، ضدالتهابی، حفاظت عصبی و افزایش حافظه دارد. پیپرین هم به عنوان اصلی‌ترین آلکالوئید موجود در فلفل سیاه یک ترکیب آنتی اکسیدانی است که از میوه گیاه فلفل سیاه استخراج می‌شود. پیپرین دارای اثرات تعدیل‌کننده ایمنی، آنتی‌اکسیدانی، ضدالتهابی و ضد کارسینوژنیک است (۶، ۷). اثرات آنتی اکسیدانی و ضدالتهابی پیپرین در مطالعات متعددی گزارش و اثرات ضد آپتوز پیپرین در بیماری‌های عصبی مانند پارکینسون و آلزایمر به تفصیل شرح داده شده است (۸). کورکومین با مهار مسیر جانوس کیناز از طریق جلوگیری از سوء کارکرد میتوکندری‌ها مانع از بین رفتن نورون‌های دوپامینرژیک در مدل موش‌های مبتلا به پارکینسون می‌شود (۹، ۱۰). با توجه به کم بودن عوارض جانبی و هزینه پایین این دو ترکیب گیاهی با تهیه فرمولاسیون‌های مناسب جهت افزایش فراهم زیستی همزمان آن‌ها، همراه با سایر داروها در آینده‌ای نزدیک می‌توان به یک روش درمانی مناسب و مؤثر بر پایه گیاهی در پیشگیری و درمان بیماری‌ها دست یافت (۱۱، ۱۲). استفاده از فناوری نانو هم به‌منظور فرمولاسیون نانوذرات پیپرین کورکومین و ریزپوشانی آن در ماتریکس‌های لیپیدی و استفاده از نانومیسل‌های حاوی آن‌ها به شکل سورفاکتانت، به مدل دارورسانی جدیدی دست خواهیم یافت که اثرات این دو ترکیب را بهبود خواهد بخشید. هدف از این مطالعه، ارزیابی اثر هم‌افزایی نانویی پیپرین و نانو کورکومین بر اختلال رفتاری،

یادگیری و حافظه در کاهش استرس اکسیداتیو ناشی از دوز سمی مت آمفتامین در موش سوری است.

مواد و روش‌ها

ترکیبات شیمیایی

در این مطالعه تجربی، مت آمفتامین، کورکومین و پیرین از شرکت سیگما-آلدریچ (با خلوص بیش از ۸۰ درصد، سنت لوئیس) خریداری شدند. سایر مواد شیمیایی و حلال‌ها از شرکت مرک (دارمشتات، آلمان) خریداری شدند.

تهیه نانومیسسل‌های حاوی کورکومین و پیرین

نانوذرات کورکومین و پیرین مطابق با روش استخری و همکاران در سال (۲۰۱۹) با اصلاحات جزئی تهیه شد (۱۳). کورکومین و پیرین به دست آمده در حامل پلی سوربات ۸۰، روغن سویا و آلفا-توکوفرول حل شد. سپس، اسید آسکوربیک محلول در آب به آن اضافه شد. ویژگی‌های مورفولوژیکی نانومیسسل‌ها با استفاده از میکروسکوپ الکترونی عبوری تعیین شد (جدول شماره ۱).

حیوانات آزمایشگاهی و شرایط نگهداری

در این مطالعه، از موش‌های سوری در ۱۳ گروه ۸ تایی با وزن تقریبی ۲۰ تا ۲۵ گرم استفاده شد که از لانه حیوانات دانشگاه علوم پزشکی مازندران تهیه شدند و در شرایط مناسب کنترل شده (دمای 22 ± 2 درجه سانتی گراد؛ چرخه‌های تاریکی/روشنایی ۱۲ ساعته) نگهداری و همگی با آب و غذای معمولی تغذیه شدند. تمامی دستورات عمل‌های آزمایشی توسط کمیته اخلاق دانشگاه علوم پزشکی مازندران (با کد اخلاق: IR-IR.MAZUMS.AEC.1401.007) تأیید شدند.

گروه‌های مورد آزمایش

در این مطالعه، ۱۰۴ موش صحرایی نر بالغ به ۱۳ گروه ($n=8$)، گروه کنترل (نرمال سالین)، گروه

دریافت کننده مت آمفتامین (6 mg/kg)، گروه دریافت کننده کورکومین (100 mg/kg)، گروه دریافت کننده نانوکورکومین (60 mg/kg)، گروه دریافت کننده پیرین (40 mg/kg)، گروه دریافت کننده نانوپیرین (40 mg/kg)، گروه دریافت کننده مت آمفتامین (6 mg/kg) + کورکومین (100 mg/kg)، گروه دریافت کننده مت آمفتامین (6 mg/kg) + نانوکورکومین (60 mg/kg)، گروه دریافت کننده مت آمفتامین (6 mg/kg) + پیرین (40 mg/kg)، گروه دریافت کننده مت آمفتامین (6 mg/kg) + نانوپیرین (40 mg/kg)، گروه دریافت کننده مت آمفتامین (6 mg/kg) + نانوکورکومین (20 mg/kg) + نانوپیرین (10 mg/kg)، گروه دریافت کننده مت آمفتامین (6 mg/kg) + نانوکورکومین (40 mg/kg) + نانوپیرین (20 mg/kg) و گروه دریافت کننده مت آمفتامین (6 mg/kg) + نانوکورکومین (60 mg/kg) + نانوپیرین (40 mg/kg)، تقسیم شدند. در این مطالعه پیرین، نانوپیرین، کورکومین، نانوکورکومین و مت آمفتامین به صورت داخل صفاقی به موش‌ها تجویز شدند. دستورالعمل مطالعه حیوانی و دوزهای منتخب بر اساس مطالعات قبلی با کمی تغییر تعیین شدند (۱۴، ۱۵).

استخراج میتوکندری از بافت مغز

پس از همگن سازی و سانتریفیوژ بافت‌های تازه مغز، میتوکندری‌ها جدا شدند. به طور خلاصه، بافت‌ها برداشته شده و در محلول مانیتول سرد (225 میلی مولار) چرخ شدند و سپس طبق روش استخری و همکاران (۲۰۱۸)، همگن سازی و سانتریفیوژ (با شتاب گرانشی 1500 دور در دقیقه (rpm)، 10 دقیقه) در دمای 4 درجه سانتی گراد انجام شد (۱۳).

آزمون‌های رفتاری ارزیابی حافظه و یادگیری

آزمون معمای آبی موریس، مطابق با روش هادیزاده-بزاز (۲۰۲۱) انجام شد. عملکرد حیوان از طریق یک دوربین مدار بسته که متصل به سقف بالای

ماز است به کامپیوتر و نرم افزار مربوطه منتقل شده تا پارامترهای لازم از جمله مدت زمان و مسافت طی شده تا یافتن سکو و هم‌چنین سرعت حرکت حیوان پس از آخرین تزریق دارو ارزیابی شد. موش‌ها به مدت ۲ روز متوالی در ۴ آزمایش با فواصل ۳۰ ثانیه آموزش داده شدند تا یک سکوی پنهان در زیر آب را پیدا کنند. در روز اول، یادگیری فضایی حیوانات بررسی شد. در ادامه، تست پروب برای بررسی حافظه فضایی موش‌ها انجام شد (۱۵). سپس، مغز موش‌ها برای سنجش شاخص‌های استرس اکسیداتیو جدا شد.

اندازه‌گیری پارامترهای استرس اکسیداتیو

سنجش پروتئین

غلظت پروتئین در میتوکندری با روش برادفورد اندازه‌گیری شد. به طور خلاصه، پس از آماده‌سازی و افزودن معرف‌ها در فواصل زمانی ۱۰ دقیقه تا ۱ ساعت، جذب نوری در طول موج ۵۹۵ نانومتر در مقابل نمونه شاهد خوانده شد. غلظت پروتئین از منحنی استاندارد تعیین شد (۱۶).

سنجش پراکسیداسیون لیپیدی

پراکسیداسیون لیپیدی با روش اسید تیوباریتوریک اندازه‌گیری شد. ۰/۲ میلی‌لیتر از سوسپانسیون بافتی به ۰/۱ میلی‌لیتر معرف اسید تیوباریتوریک شامل ۰/۵ HCl نرمال، ۱۵ درصد اسید تری‌کلرواستیک و ۰/۳ درصد اسید تیوباریتوریک اضافه و خوب مخلوط و به مدت ۳۰ دقیقه در حمام آب گرم انکوبه شد. لایه N-بوتانل برای اندازه‌گیری در طول موج ۵۳۲ نانومتر جدا شده و مقدار مواد واکنش دهنده اسید تیوباریتوریک از منحنی استاندارد محاسبه شد (۱۷).

سنجش گلو‌تاتیون

گلو‌تاتیون با استفاده از روش ال‌من (DTNB، ۵، ۵-دیتیوبیس (۲-نیتروبنزوئیک اسید) مشابه با مطالعه

وانگ اندازه‌گیری شد. غلظت گلو‌تاتیون آزاد در محلول نمونه فیلتر شده با استفاده از معرف ال‌من واکنش داده شده با گروه تیول گلو‌تاتیون همراه با طیف‌سنجی UV-Vis در طول موج ۴۱۲ نانومتر تعیین شد (۱۸).

سنجش پروتئین کربونیل

محتوای پروتئین کربونیل با استفاده از معرف ۲، ۴-دی‌نیتروفل‌هیدرازین اندازه‌گیری شد. پس از آماده‌سازی و افزودن معرف‌ها، جذب در محلول رویی در طول موج ۳۶۰ نانومتر اندازه‌گیری و محتوای کربونیل با استفاده از ضرایب مولی مربوطه تعیین شد (۱۹).

سنجش سطوح گونه‌های فعال اکسیژن (ROS)

سطوح ROS با استفاده از معرف DCFH-DA اندازه‌گیری شد. بعد از تعیین پروتئین، ۲۰ میکرولیتر DCFH-DA به ۲۰۰۰ میکرولیتر از نمونه اضافه و در ۴ درجه سانتی‌گراد به مدت ۱۵ دقیقه نگهداری شد. سپس، شدت فلوروسانس با دستگاه فلورومتری با طول موج تحریک ۴۸۵ و نشر ۵۲۵ نانومتر اندازه‌گیری شد (۲۰).

سنجش عملکرد میتوکندری

فعالیت سوکسینات دهیدروژناز به عنوان شاخص عملکرد میتوکندری با استفاده از روش MTT اندازه‌گیری شد. یک میلی‌لیتر از مخلوط میتوکندری جدا شده با افزودن محلول MTT (نمک زردرنگ تترازولیوم محلول در آب ۰/۲ میلی‌گرم در میلی‌لیتر) به محیط به مدت یک ساعت در دمای ۳۷ درجه سانتی‌گراد انکوبه شد. پس از زمان انکوباسیون، محلول به مدت ۲۰ دقیقه سانتریفیوژ شد. پس از سانتریفیوژ، مایع رویی دور ریخته و بافر به لوله‌ها اضافه شد و دوباره تحت شرایط قبلی سانتریفیوژ گردید. در نهایت، دی‌متیل سولفو کسید به کریستال‌های بنفش فورمازان اضافه و نمونه تکان داده شد تا به خوبی حل شود. ۱۰۰

میکرولیتر از محلول بنفش را به چاهک‌های پلیت ۹۶ خانه‌ای منتقل کرده و جذب را با دستگاه پلیت ریدر در طول موج ۵۸۷ نانومتر اندازه‌گیری شد (۲۱).

آنالیز آماری

تحلیل داده‌ها با استفاده از نسخه ۶ نرم افزار آمار GraphPad Prism انجام شد. برای ارزیابی تفاوت بین گروه‌ها از تحلیل واریانس یک‌طرفه و به دنبال آن از آزمون‌های تعقیبی توکی و تحلیل واریانس دوطرفه با اندازه‌گیری‌های مکرر استفاده شد. نتایج به صورت میانگین ($\pm$) انحراف معیار ارائه شدند. حد معنی‌داری ($P < 0.05$) تعریف شد.

یافته‌ها

اندازه ذرات، شاخص پراکندگی، پتانسیل زتا و راندمان ریزپوشانی نانومیسسل‌ها کورکومین و پیرین در این ساختارها در درون میسل‌ها جای گرفتند و نتایج آنالیز پراکندگی نور دینامیکی (DLS) نشان داد که میانگین اندازه ذرات در حدود ۱۰ نانومتر با شاخص پراکندگی ($PDI < 0.2$) است که حاکی از توزیع مناسب نانوساختاری این نمونه‌ها بود.

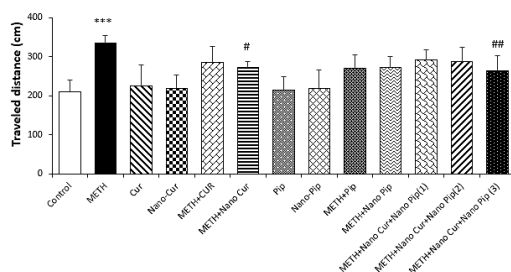
جدول شماره ۱: اندازه ذرات، شاخص پراکندگی، پتانسیل زتا و

راندمان ریزپوشانی نانومیسسل‌های کورکومین و پیرین	شاخص پراکندگی	پتانسیل زتا (میلی ولت)	کارآیی ریزپوشانی سازی (درصد)
تأویل‌های پیرین	۰/۱۷۵	-۶/۴۳	۹۲/۱۶
تأویل‌های کورکومین	۰/۲	-۹/۱۲	۹۱/۲

میانگین مسافت طی شده برای رسیدن به سکو

مسافت طی شده برای رسیدن به سکو بین موش‌های موجود در گروه‌های شاهد و تحت تیمار پس از ۳۰ دقیقه ارزیابی شد. نتایج آزمایش تست ماز آبی موريس در روزهای آزمایش نشان داد که میانگین مسافت طی شده برای رسیدن به سکو بین گروه‌ها

تفاوت معناداری داشت. مدت‌زمان صرف شده برای رسیدن به سکو در موش‌های گروه دریافت‌کننده مت‌آمفتامین در مقایسه با گروه کنترل به طور معناداری افزایش یافت ($P < 0.001$). مدت‌زمان‌های موردنیاز برای آزمایش هم نشان داد که این پارامتر در موش‌های تیمار شده با نانوذرات کورکومین (۶۰ میلی گرم بر کیلوگرم) و نانوذرات پیرین (۴۰ میلی گرم بر کیلوگرم) در مقایسه با گروه دریافت‌کننده مت‌آمفتامین به طور معنی‌داری کاهش یافت (تصویر شماره ۱).

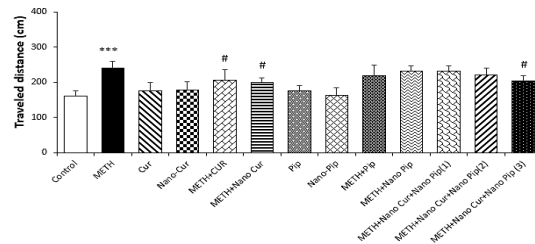

تصویر شماره ۱: مسافت طی شده در طی آزمون ماز آبی موريس جهت یافتن سکو در موش‌های دریافت‌کننده مت‌آمفتامین، کورکومین، نانوکورکومین، پیرین و نانوپیرین ۳۰ دقیقه بعد از تزریق دارویی، داده‌ها بر اساس میانگین $\pm$ انحراف معیار در هر گروه می باشد، CT (گروه کنترل)، MET (مت‌آمفتامین)، CUR (کورکومین)، NCUR (نانوکورکومین)، PI (پیرین)، NPI (نانوپیرین)، $P < 0.001$ ، ***: معنی‌داری نسبت به گروه کنترل، ##: $P < 0.01$ ، معنی‌داری نسبت به گروه مت‌آمفتامین، #: $P < 0.05$ ، معنی‌داری نسبت به گروه مت‌آمفتامین

میانگین مسافت طی شده در مرحله دوم

در موش‌های تیمار شده با مت‌آمفتامین، افزایش معنی‌داری در مدت‌زمان صرف شده برای یافتن سکو در مقایسه با گروه کنترل مشاهده شد ($P < 0.01$). هم‌چنین کاهش معنی‌داری در زمان سپری شده در موش‌های تیمار شده با مت‌آمفتامین + کورکومین (۱۰۰ میلی گرم بر کیلوگرم)، نانوذرات کورکومین (۶۰ میلی گرم بر کیلوگرم) + مت‌آمفتامین، مت‌آمفتامین + نانوذرات کورکومین (۴۰ میلی گرم بر کیلوگرم) + نانوذرات پیرین

(۲۰ میلی گرم بر کیلوگرم) و مت‌آمفتامین + نانوذرات کورکومین (۶۰ میلی گرم بر کیلوگرم) + نانوذرات پیپرین (۴۰ میلی گرم بر کیلوگرم) در مقایسه با گروه مت‌آمفتامین مشاهده شد (به ترتیب، در سطوح آماری $P < 0.05$ ، $P < 0.05$ و $P < 0.01$) (تصویر شماره ۲).

تصویر شماره ۲: میزان مسافت طی شده در ماز آبی مورس جهت یافتن سکو توسط موش‌های دریافت‌کننده مت‌آمفتامین، کورکومین، نانوکورکومین، پیپرین و نانوپپیرین در مرحله دوم آزمایش، داده‌ها بر اساس میانگین $\pm$ انحراف معیار در هر گروه می‌باشد، CT (گروه کنترل)، MET (مت‌آمفتامین)، CUR (کورکومین)، NCUR (نانوکورکومین)، PI (پیپرین)، NPI (نانوپپیرین)، $P < 0.001$ ***: معنی داری نسبت به گروه کنترل، $P < 0.01$ #: معنی داری نسبت به گروه مت‌آمفتامین، $P < 0.05$ #: معنی داری نسبت به گروه مت‌آمفتامین

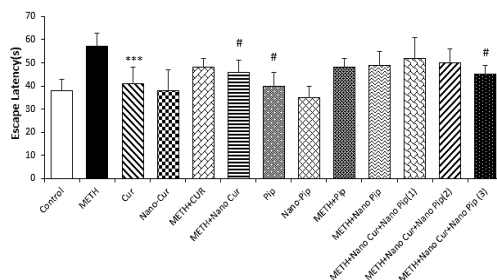
میانگین مدت زمان سپری شده

موش‌های دریافت‌کننده مت‌آمفتامین، زمان بیش‌تری را نسبت به گروه کنترل برای یافتن سکو سپری کردند که حاکی از وجود تفاوت معنی‌دار در میان گروه‌های مت‌آمفتامین و کنترل ($P < 0.001$) داشت (تصویر شماره ۳).

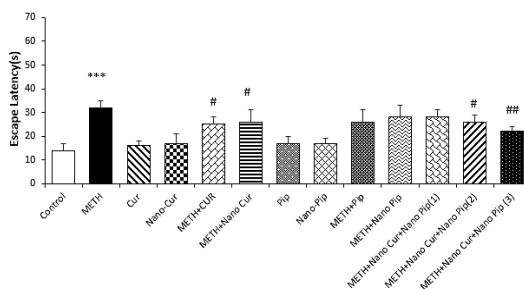
میانگین مدت زمان سپری‌شده در موش‌های دریافت‌کننده مت‌آمفتامین، کورکومین و پیپرین در مرحله دوم آزمایش ماز آبی مورس

افزایش معنی‌داری ($P < 0.001$) در مدت زمان سپری شده جهت یافتن سکو در گروه‌های دریافت‌کننده مت‌آمفتامین نسبت به گروه کنترل گزارش شد. کاهش معنی‌داری در مدت زمان سپری شده در موش‌های دریافت‌کننده مت‌آمفتامین + کورکومین (۱۰۰ میلی گرم بر

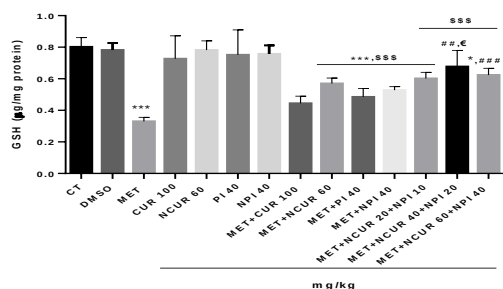
کیلوگرم)، مت‌آمفتامین + نانوکورکومین (۶۰ میلی گرم بر کیلوگرم)، مت‌آمفتامین + نانوکورکومین (۴۰ میلی گرم بر کیلوگرم) + نانوپپیرین (۲۰ میلی گرم بر کیلوگرم) و مت‌آمفتامین + نانوکورکومین (۶۰ میلی گرم بر کیلوگرم) + نانوپپیرین (۴۰ میلی گرم بر کیلوگرم) در مقایسه با گروه دریافت‌کننده مت‌آمفتامین مشاهده شد (به ترتیب: $P < 0.05$ ، $P < 0.01$ و $P < 0.05$) (تصویر شماره ۴).

تصویر شماره ۳: مدت زمان سپری شده در آزمایش ماز آبی مورس جهت یافتن سکو توسط موش‌های دریافت‌کننده مت‌آمفتامین، کورکومین، نانوکورکومین، پیپرین و نانوپپیرین در مرحله اول آزمایش، داده‌ها بر اساس میانگین $\pm$ انحراف معیار در هر گروه می‌باشد، CT (گروه کنترل)، MET (مت‌آمفتامین)، CUR (کورکومین)، NCUR (نانوکورکومین)، PI (پیپرین)، NPI (نانوپپیرین)، $P < 0.001$ ***: معنی داری نسبت به گروه کنترل، $P < 0.01$ #: معنی داری نسبت به گروه مت‌آمفتامین، $P < 0.05$ #: معنی داری نسبت به گروه مت‌آمفتامین

تصویر شماره ۴: مدت زمان سپری شده در ماز آبی مورس جهت یافتن سکو توسط موش‌های دریافت‌کننده مت‌آمفتامین، کورکومین، نانوکورکومین، پیپرین و نانوپپیرین در مرحله دوم آزمایش، داده‌ها بر اساس میانگین $\pm$ انحراف معیار در هر گروه می‌باشد، CT (گروه کنترل)، MET (مت‌آمفتامین)، CUR (کورکومین)، NCUR (نانوکورکومین)، PI (پیپرین)، NPI (نانوپپیرین)، $P < 0.001$ ***: معنی داری نسبت به گروه کنترل، $P < 0.01$ #: معنی داری نسبت به گروه مت‌آمفتامین، $P < 0.05$ #: معنی داری نسبت به گروه مت‌آمفتامین

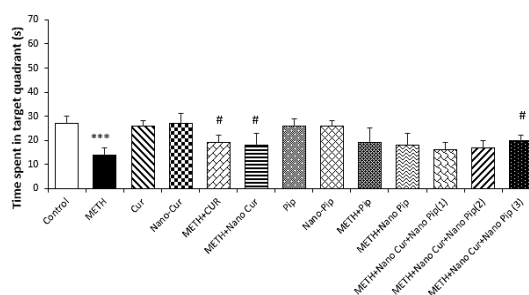
تصویر شماره ۶: اثر کور کومین، نانو کور کومین، پیپرین و نانوپپرین در دوزهای مختلف بر میزان گلو تاتیون در موش های دریافت کننده مت آمفتامین، داده ها بر اساس میانگین $\pm$ انحراف معیار در هر گروه (۸ تایی) می باشد، CT (کنترل)، MET (مت آمفتامین)، CUR (کور کومین)، NCUR (نانو کور کومین)، PI (پیپرین)، NPI (نانوپپرین)، $P < 0.001$: معناداری نسبت به گروه کنترل، $^{***} P < 0.001$: معناداری نسبت به گروه MET، $^{###} P < 0.001$: معنی داری نسبت به گروه CUR 100 + MET، $^{##} P < 0.01$: معنی داری نسبت به گروه PI 40 + MET، $^{*} P < 0.05$: معناداری نسبت به گروه MET+NCUR 60+NPI 40

پراکسیداسیون لیپید معمولاً روی اسیدهای چرب غیر اشباع تشکیل شده و محصول نهایی آن آلدئیدهای فعال مانند مالون دی آلدئید است (۲۲). افزایش قابل توجهی در سطح مالون دی آلدئید در گروه تحت تیمار با مت آمفتامین در مقایسه با گروه کنترل مشاهده شد ($P < 0.001$) (تصویر شماره ۷). بعلاوه، کاهش معنی داری ($P < 0.001$) در سطح مالون دی آلدئید در موش های تحت درمان با مت آمفتامین + نانوذرات کور کومین و پیپرین در مقایسه با گروه های تحت تیمار با هریک از این ترکیبات به تنهایی مشاهده شد.

افزایش معنی داری در تولید گونه های اکسیژن آزاد در گروه های تحت تیمار با مت آمفتامین در مقایسه با گروه کنترل مشاهده شد ($P < 0.001$). کاهش معنی داری در شکل گیری ROS در گروه های دریافت کننده مت آمفتامین + نانو کور کومین (۴۰ و ۶۰ میلی گرم بر کیلو گرم) + نانوپپرین (۲۰ و ۴۰ میلی گرم بر کیلو گرم) مشاهده شد که دارای اختلاف معنی داری در مقایسه با گروه مت آمفتامین + کور کومین (۱۰۰ میلی گرم بر کیلو گرم) و پیپرین (۴۰ میلی گرم بر کیلو گرم) بود ($P < 0.001$) (تصویر شماره ۸).

اثر مت آمفتامین، کور کومین و پیپرین بر حافظه کوتاه مدت در آزمایش پروب

آزمایش پروب به منظور ارزیابی اثرات مت آمفتامین، کور کومین، نانو کور کومین، پیپرین و نانوپپرین بر حافظه کوتاه مدت انجام شد. نتایج این آزمون نشان داد که در گروه دریافت کننده مت آمفتامین، میانگین زمان شنا در چارک هدف به طور معنی داری کم تر از گروه کنترل بود ($P < 0.001$) (تصویر شماره ۵).

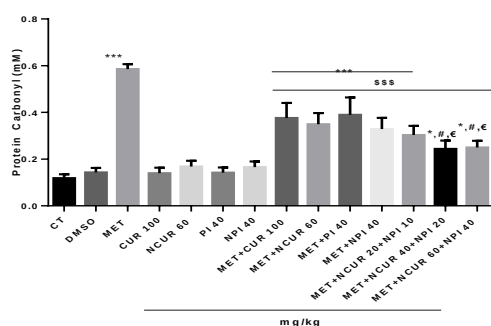

تصویر شماره ۵: اثر مت آمفتامین، کور کومین، نانو کور کومین، پیپرین و نانوپپرین بر حافظه کوتاه مدت در آزمایش پروب در مدل ماز آبی موریس، داده ها بر اساس میانگین $\pm$ انحراف معیار در هر گروه می باشد، CT (گروه کنترل)، MET (مت آمفتامین)، CUR (کور کومین)، NCUR (نانو کور کومین)، PI (پیپرین)، NPI (نانوپپرین)، $P < 0.001$: معنی داری نسبت به گروه کنترل، $^{###} P < 0.001$: معنی داری نسبت به گروه MET، $^{*} P < 0.05$: معنی داری نسبت به گروه مت آمفتامین

شاخص های استرس اکسیداتیو

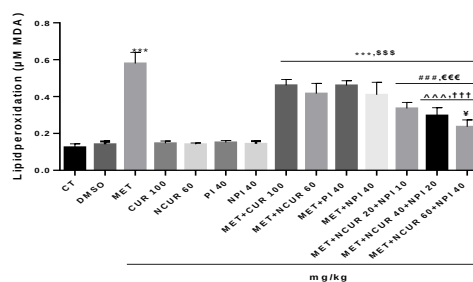
گلو تاتیون یکی از مهم ترین آنتی اکسیدان های دفاع غیر آنزیمی است که نقش مهمی را در خنثی سازی گونه های فعال اکسیژن تولیدی در میتوکندری ایفا می کند (۱۴). نتایج نشان از کاهش معنی دار سطح گلو تاتیون در گروه های تیمار شده با کور کومین و پیپرین در مقایسه با گروه شاهد داشت ($P < 0.001$). هم چنین، افزایش معنی داری ($P < 0.001$) در سطح گلو تاتیون در موش های تیمار شده با نانوذرات کور کومین و پیپرین در دوزهای مختلف در مقایسه با موش های تیمار شده با مت آمفتامین مشاهده شد (تصویر شماره ۶).

گروه‌های تیمار شده با مت‌آمفتامین+نانو کورکومین (۲۰ میلی گرم بر کیلوگرم)+نانوپیرین (۱۰ میلی گرم بر کیلوگرم) به میزان قابل توجهی افزایش یافت که نسبت به گروه کنترل دارای تفاوت معنی‌داری بودند ($P < 0.001$). هم‌چنین افزایش معنی‌داری ($P < 0.05$) در گروه‌های تحت تیمار با مت‌آمفتامین+نانو کورکومین (۴۰ و ۶۰ میلی گرم بر کیلوگرم)+نانوپیرین (۲۰ و ۴۰ میلی گرم بر کیلوگرم) نسبت به گروه کنترل در سطوح پروتئین کربونیل مشاهده شد (تصویر شماره ۹).

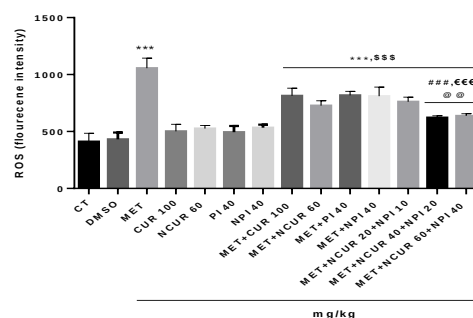

تصویر شماره ۹: اثر کورکومین، نانو کورکومین، پیپرین و نانوپیرین در دوزهای مختلف بر شکل‌گیری پروتئین کربونیل در موش‌های دریافت‌کننده مت‌آمفتامین، داده‌ها بر اساس میانگین $\pm$ انحراف معیار در هر گروه (۸ تایی) می‌باشد، CT (کنترل)، MET (مت‌آمفتامین)، CUR (کورکومین)، NCUR (نانو کورکومین)، PI (پیپرین)، NPI (نانوپیرین)، $P < 0.001$ ***: معنی‌داری نسبت به گروه کنترل، $P < 0.001$ SSS: معنی‌داری نسبت به گروه MET، $P < 0.001$ ###: معنی‌داری نسبت به گروه CUR 100 + MET، $P < 0.001$ ###: معنی‌داری نسبت به گروه CUR 100 + MET، $P < 0.05$ £: معنی‌داری نسبت به گروه PI 40 + MET.

اساس آزمایش MTT مبتنی بر فعالیت، سلامت میتوکندری و تعیین میزان زنده‌مانی سلول‌ها انجام می‌شود. این آزمون، یکی از روش‌های آزمایش سمیت سلولی و عملکرد میتوکندری در سنجش میزان مرگ سلولی است (۲۰، ۲۱). افزایش معنی‌داری در عملکرد میتوکندری موش‌های تحت درمان با پیپرین و کورکومین در مقایسه با موش‌های کنترل مشاهده شد ($P < 0.001$) (تصویر شماره ۱۰).

تصویر شماره ۷: اثر کورکومین، نانو کورکومین، پیپرین و نانوپیرین بر میزان مالون‌دی‌آلدهید، داده‌ها بر اساس میانگین $\pm$ انحراف معیار در هر گروه (۸ تایی) می‌باشد، CT (کنترل)، MET (مت‌آمفتامین)، CUR (کورکومین)، NCUR (نانو کورکومین)، PI (پیپرین)، NPI (نانوپیرین)، $P < 0.001$ ***: معنی‌داری نسبت به گروه کنترل، $P < 0.001$ SSS: معنی‌داری نسبت به گروه MET، $P < 0.001$ ###: معنی‌داری نسبت به گروه CUR 100 + MET، $P < 0.001$ ###: معنی‌داری نسبت به گروه CUR 100 + MET، $P < 0.05$ £: معنی‌داری نسبت به گروه PI 40 + MET.

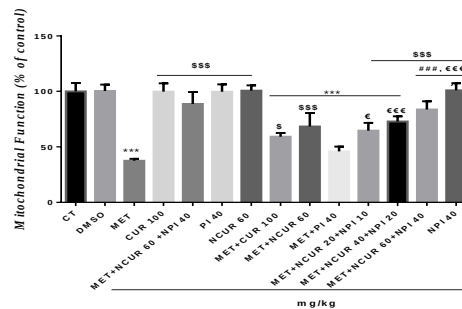

تصویر شماره ۸: اثر کورکومین، نانو کورکومین، پیپرین و نانوپیرین در دوزهای مختلف بر سطح ROS در موش‌های دریافت‌کننده مت‌آمفتامین، داده‌ها بر اساس میانگین $\pm$ انحراف معیار در هر گروه (۸ تایی) می‌باشد، CT (کنترل)، MET (مت‌آمفتامین)، CUR (کورکومین)، NCUR (نانو کورکومین)، PI (پیپرین)، NPI (نانوپیرین)، $P < 0.001$ ***: معنی‌داری نسبت به گروه کنترل، $P < 0.001$ SSS: معنی‌داری نسبت به گروه MET، $P < 0.001$ ###: معنی‌داری نسبت به گروه CUR 100 + MET، $P < 0.001$ ###: معنی‌داری نسبت به گروه CUR 100 + MET، $P < 0.05$ £: معنی‌داری نسبت به گروه PI 40 + MET.

نتایج حاصل از این مطالعه نشان داد که میزان شکل‌گیری پروتئین کربونیل در موش‌های دریافت‌کننده مت‌آمفتامین، مت‌آمفتامین + کورکومین و نانو کورکومین، مت‌آمفتامین + پیپرین و نانوپیرین و

گونه‌های فعال اکسیژن می‌شود که در ارتباط با آسیب میتوکندریایی است و منجر به ناتوانی در عملکرد لنفوسیت‌های T می‌شود (۱۱).

در سال‌های اخیر، پیشرفت‌های قابل توجهی در تعیین اثرات محافظتی سیستم ایمنی با استفاده از نانو ساختارهای گیاهی از جمله ترکیباتی چون کورکومین و پیرین در برابر سموم مختلف حاصل شده است. در همین راستا، هادی‌زاده-بزاز و همکاران (۲۰۲۱) اقدام به ارزیابی تأثیر تیمار با کورکومین بر آسیب ناشی از سمیت عصبی مرتبط با دریافت مت-آمفتامین نمودند. در این پژوهش همچنین، مکانیسم‌های اساسی سمیت عصبی ناشی از مت‌آمفتامین و همچنین اثر محافظتی آن مورد ارزیابی قرار گرفت. آن‌ها نتیجه گرفتند که کورکومین به دلیل اثر آنتی‌اکسیدانی و ضدالتهابی خود می‌تواند از مرگ سلول‌های عصبی التهاب پس از سمیت عصبی ناشی از مت‌آمفتامین جلوگیری کند (۱۵). در مطالعه‌ای دیگر با استفاده از آزمون ماز آبی موریس نشان داده شد که پیش-تیمار با پیرین باعث بهبود اختلال حافظه فضایی ناشی از تزریق لیزولستین در هیپوکمپ موش‌های صحرایی خواهد شد (۲۳). هم‌چنین، در مطالعات گذشته تأیید شد که مصرف کورکومین موجب کاهش اختلال در توان یادگیری و حافظه فضایی ناشی از مصرف افراطی اتانول در موش‌های صحرایی گردید (۲۴). به نظر می‌رسد اثرات منفی تزریق مت‌آمفتامین بر حافظه و توانایی یادگیری موش‌ها به دلیل افزایش بار اکسیداتیو است که منجر به آسیب برگشت‌ناپذیر به مغز و سلول‌های عصبی می‌شود. تولید بیش از حد ظرفیت آنتی‌اکسیدانی گونه‌های اکسیژن آزاد در نهایت منجر به بروز آسیب به درشت ساختارهایی چون لیپیدهای غشایی، پروتئین‌های ضروری و نوکلئوتیدها می‌شود. استرس اکسیداتیو با افزایش تولید ROS یا کاهش آنزیم‌های آنتی‌اکسیدانی تشدید می‌شود. سلول‌های سیستم عصبی مرکزی سرشار از اکسیژن و غنی از پلی‌اسیدهای چرب غیراشباع

تصویر شماره ۱۰: اثر کورکومین، نانو کورکومین، پیرین و نانو پیرین در دوزهای مختلف بر عملکرد میتوکندریایی در موش‌های دریافت‌کننده مت‌آمفتامین، داده‌ها بر اساس میانگین $\pm$ انحراف معیار در هر گروه (۸ تایی) می‌باشد، CT (کنترل)، MET (مت‌آمفتامین)، CUR (کورکومین)، NCUR (نانو کورکومین)، PI (پیرین)، NPI (نانو پیرین)، $P < 0.001$ ***: معناداری نسبت به گروه کنترل، $P < 0.001$ ###: معناداری نسبت به گروه MET، $P < 0.001$ ###: معناداری نسبت به گروه CUR 100 + MET، $P < 0.05$ #: معناداری نسبت به گروه CUR 100 + MET، $P < 0.01$ #: معناداری نسبت به گروه METPI 40

بحث

در مطالعه حاضر، تأثیر هم‌افزایی نانو پیرین و نانو کورکومین (در دوزهای مختلف) بر شاخص‌هایی چون یادگیری، حافظه کوتاه‌مدت و پارامترهای استرس اکسیداتیو ناشی از تزریق مت‌آمفتامین (با دوز ۶ میلی گرم بر کیلوگرم) در موش سوری ارزیابی شد. آنالیز داده‌های حاصل از تست ماز آبی موریس نشان داد که مت‌آمفتامین باعث کاهش معنی‌دار یادگیری و حافظه کوتاه‌مدت در موش‌ها در مقایسه با گروه کنترل شد. تزریق نانو کورکومین و نانو پیرین به طور قابل توجهی باعث بهبود وضعیت سیستم آنتی‌اکسیدانی غیرآنزیمی گلوکاتایون و کاهش اثرات آسیب‌زای استرس اکسیداتیو حاصل از مت‌آمفتامین در موش‌ها شد.

در همین راستا، Potula و همکاران (۲۰۱۰) اظهار داشتند که تیمار لنفوسیت‌های T با مت‌آمفتامین منجر به افزایش سطح کلسیم درون سلولی و متعاقباً افزایش تولید ROS می‌شود. آن‌ها برای اولین بار نشان دادند که مت‌آمفتامین، تحرک کلسیم درون سلولی را در لنفوسیت‌های T تغییر داده و منجر به تولید آنتی

هستند، بنابراین نوروں‌ها به طور ویژه در برابر پراکسیداسیون لیپید حساس هستند (۲۵). با این حال، تلاش‌ها برای درک مکانیسم دقیق استرس اکسیداتیو ناشی از دریافت مت‌آمفتامین در تشدید اختلال عملکرد سلولی ادامه دارد.

در مطالعه حاضر نشان داده شد که اثر هم‌افزایی دو ترکیب آنتی‌اکسیدانی کورکومین (۶۰ میلی گرم بر کیلوگرم) و پیپرین (۴۰ میلی گرم بر کیلوگرم) در ابعاد نانو منجر به تقویت سیستم آنتی‌اکسیدانی می‌شود. تحت این شرایط، آن‌ها قادر به تداوم تولید رادیکال و شروع اصلاح اکسیداتیو پروتئین‌ها (G13) نیستند. به نظر می‌رسد اثرات منفی تزریق مت‌آمفتامین بر حافظه و یادگیری از طریق افزایش بار اکسیداتیو باشد که به صدمات جبران‌ناپذیری به مغز و سلول‌های عصبی منتهی می‌گردد (۲۶). هنگامی که تولید گونه‌های فعال اکسیژن از ظرفیت آنتی‌اکسیدانی سلولی تجاوز کند، استرس اکسیداتیو روی می‌دهد که در نهایت منجر به آسیب به ماکرومولکول‌هایی نظیر لیپیدهای غشایی، پروتئین‌های ضروری و نوکلئوتیدها می‌گردد. استرس اکسیداتیو با افزایش تولید ROS و یا با کاهش سطح آنزیم‌های آنتی‌اکسیدانی تشدید می‌شود. مصرف اکسیژن در سلول‌های سیستم عصبی مرکزی بالا است و آن‌ها غنی از پلی‌اسیدهای چرب غیراشباع می‌باشند. بنابراین، نوروں‌ها به طور مشخص نسبت به پروکسیداسیون لیپیدی حساس هستند (۲۷).

نتایج مطالعه حاضر نشان داد که تزریق مت‌آمفتامین (۶ میلی گرم بر کیلوگرم) باعث سمیت سلولی و تغییر وضعیت استرس اکسیداتیو در موش‌ها شد. در موش‌های تحت تیمار با مت‌آمفتامین، افزایش قابل توجهی در شاخص‌های استرس اکسیداتیو (مالون دی‌آلدهید، پروتئین کربونیل و سطوح ROS) همراه با کاهش معنادار در محتوای پروتئین گلوتاتیون و عملکرد میتوکندریایی در مقایسه با گروه کنترل مشاهده شد. این تغییرات با اثرات مستقیم سرکوب‌کننده سیستم ایمنی

ناشی از مت‌آمفتامین بر میتوکندری سلول‌های مغزی همراه خواهد بود.

کورکومین، یک جاذب قوی رادیکال‌های آزاد با خواص آنتی‌اکسیدانی مؤثر است. به نظر می‌رسد اثرات قابل توجهی در کاهش آسیب اکسیداتیو دارد. Ryskalin و همکاران (۲۰۲۱)، اثرات محافظت عصبی کورکومین را در سمیت ناشی از مت‌آمفتامین ارزیابی کردند. نتایج به دست آمده نشان داد که کورکومین با تقویت اتوفاجی، اثرات عصبی ناشی از مت‌آمفتامین را خنثی می‌کند (۱۲).

مطالعه حاضر شواهدی را در تأیید اثر مفید تجویز نانوذرات کورکومین و پیپرین بر کاهش اختلالات حافظه فضایی پس از سمیت عصبی با مت‌آمفتامین ارائه داد. یافته‌های به دست آمده با سایر نتایج اختلالات عصبی در مدل‌های حیوانی سازگار است و نشان می‌دهد که نانو ذرات کورکومین و پیپرین قادر به کاهش آسیب بافت مغز و همچنین اختلالات شناختی هستند (۲۶، ۲۷). فرمولاسیون نانو می‌تواند نفوذپذیری سلولی را به طور قابل توجهی افزایش دهد و اثرات محافظتی بیش‌تری را در شرایط آزمایشگاهی (in vitro) و درون تنی (in vivo) نشان دهد (۲۶). بهترین نتایج در بهبود عملکرد میتوکندری با کمک اثر هم‌افزایی نانوذرات کورکومین و پیپرین به دست آمد. محققان اظهار داشتند که کورکومین و نانوذرات آن با تعدیل استرس اکسیداتیو، التهاب و مسیر پیام‌رسانی Akt/GSK-3 β ، سمیت عصبی ناشی از مس را کاهش می‌دهند (۲۷، ۲۸). آن‌ها نتیجه گرفتند که اثر محافظت عصبی نانوذرات کورکومین در مقایسه با شکل طبیعی آن قوی‌تر است که می‌توان آن را به خواص بهبود یافته کورکومین نسبت داد. علاقه‌فراينده‌ای نسبت به کارآزمایی‌های پیش‌بالینی و بالینی وجود دارد که اثرات ضد افسردگی و ضد اضطرابی کورکومین و پیپرین را در راستای بهبود سلامت روان مورد ارزیابی و پایش قرار می‌دهند. در این راستا، لورستی (۲۰۲۲)، اقدام به ارزیابی کارآزمایی‌های آزمایشگاهی در دو مدل حیوانی و انسانی

در زمینه پایش اثرات کورکومین در درمان افسردگی یا علائم ناشی از آن نمود. تغییرات در غلظت و فعالیت انتقال دهنده‌های عصبی، اثرات ضد التهابی، سطوح پایین تر مالون دی آلدئید، پروتئین کربونیل، افزایش فعالیت آنزیم‌های آنتی اکسیدانی و افزایش فعالیت پاکسازی ROS از جمله مکانیسم‌های مؤثر در استفاده از کورکومین برای بهبود سلامت سیستم عصبی بود (۲۹، ۳۰).

در این مطالعه هم، اثرات هم‌افزایی نانوذرات کورکومین و پیرین در دو دوز ۶۰ و ۴۰ میلی گرم بر کیلوگرم ممکن است به دلیل بروز بهتر اثرات آنتی اکسیدانی معنی دار بود، بنابراین نتیجه گرفته شد که نانوذرات کورکومین و پیرین از طریق کاهش استرس اکسیداتیو با فعالیت‌های مهار رادیکال‌های آزاد، اختلالات یادگیری و حافظه فضایی ناشی از مواجهه با مت‌آفتماین را کاهش می‌دهند.

در مطالعه حاضر، نشان داده شد که مت‌آفتماین باعث تغییر در یادگیری، اختلالات حافظه فضایی و آسیب اکسیداتیو در موش‌ها و منجر به تولید آنتی ROS می‌شود که با آسیب میتوکندریایی همراه است. این مطالعه با هدف بررسی این موضوع انجام شد که آیا تجویز همزمان کورکومین و پیرین می‌تواند به طور بالقوه اثر پیشگیرانه‌ای بر اختلالات یادگیری فضایی و حافظه ناشی از مت‌آفتماین داشته باشد؟ اولین مجموعه از یافته‌ها نشان دهنده اثر مهار قابل توجه این نوع ترکیبات آنتی اکسیدانی به شکل نانوذرات بر بهبود اختلال یادگیری فضایی و از دست دادن حافظه ناشی از تزریق مت‌آفتماین بود که در طول آزمایش‌های ماز

آبی موریس مشاهده شد. به نظر می‌رسد اثرات محافظتی سلولی تزریق نانوذرات کورکومین و پیرین به دلیل سازوکارهایی چون مهار استرس اکسیداتیو و بهبود عملکرد میتوکندری باشد. علاوه بر این، درمان با نانوذرات کورکومین و پیرین اثرات پیشگیرانه و محافظتی مضاعفی بر سمیت سلولی، استرس اکسیداتیو و التهاب عصبی ناشی از دریافت مت‌آفتماین داشت. ترکیبی از نانوذرات کورکومین و پیرین در این مطالعه منجر به کاهش قابل توجه نشانگرهای زیستی اکسیداتیو در مقایسه با اشکال طبیعی این دو ترکیب طبیعی شد. سطح گلو تاتیون و عملکرد میتوکندری موش بهبود یافت که می‌تواند نشان دهنده اثرات هم‌افزایی موفق نانوذرات کورکومین و پیرین باشد. با توجه به نتایج به دست آمده، می‌توان امیدوار به استفاده از اشکال نانودارویی کورکومین و پیرین به عنوان یک درمان مؤثر در کاهش عوارض ناشی از مصرف مت‌آفتماین بود، هرچند که نیازمند تحقیقات بیش تر در شناخت دقیق مکانیسم یا سازوکارهای مؤثر در عملکرد فارماکولوژیکی این دسته از ترکیبات گیاهی هست.

سپاسگزاری

از تمام کسانی که در انجام این مطالعه یاری رساندن تشکر می‌گردد. مؤلفان اظهار داشتند که منافع متقابلی از تألیف یا انتشار این مقاله ندارند و همه نویسندگان در تألیف مقاله مشارکت داشته و نسخه نهایی آن را خوانده و تأیید کرده‌اند.

References

1. United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC). (2021). World drug report 2021. Retrieved from: https://www.unodc.org/res/wdr2021/field/WDR21_Booklet_1.pdf. Accessed 25 Aug 2021.
2. Daiwile AP, Jayanthi S, Cadet JL. Sex differences in methamphetamine use disorder perused from pre-clinical and clinical studies: Potential therapeutic impacts. *Neurosci Biobehav Rev* 2022;137: 104674 PMID: 35452744.

3. Jayanthi S, Daiwile AP, Cadet JL. Neurotoxicity of methamphetamine: Main effects and mechanisms. *Exp Neurol* 2021;344: 113795 PMID: 34186102.
4. Shin EJ, Jeong JH, Hwang Y, Sharma N, Dang DK, Nguyen BT, et al. Methamphetamine-induced dopaminergic neurotoxicity as a model of Parkinson's disease. *Arch Pharm Res* 2021;44(7):668-688 PMID: 34286473.
5. Franke A, Koller G, Neumann S, Proebstl L, Manz K, Krause D, et al. Psychopathology and Attention Performance in Methamphetamine Users with ADHD Symptomology in Childhood. *Int J Ment Health Addict* 2021; 21: 1663-1678.
6. Narang JK, Dogra A, Kaur T, Narang RS, Singh AP. Antioxidants Against Neurological Disorders. *Antioxidants: Nature's Defense Against Disease* 2024; 285-367.
7. Thanos PK, Kim R, Delis F, Rocco MJ, Cho J, Volkow ND. Effects of chronic methamphetamine on psychomotor and cognitive functions and dopamine signaling in the brain. *Behav Brain Res* 2017; 320 282-290 PMID: 27993694.
8. Cao F, Gui SY, Gao X, Zhang W, Fu ZY, Tao LM, et al. Research progress of natural product-based nanomaterials for the treatment of inflammation-related diseases. *Mater Design* 2022;218(110686): 110686.
9. Daiwile AP, Sullivan P, Jayanthi S, Goldstein DS, Cadet JL. Sex-Specific Alterations in Dopamine Metabolism in the Brain after Methamphetamine Self-Administration. *Int J Mol* 2022; Sci 23(8): 4353 PMID: 35457170.
10. Fakharbad MJ, Moshiri M, Ommati MM, Talebi M, Etemad L. A review of basic to clinical studies of the association between hyperammonemia, methamphetamine. *Naunyn-Schmiedeb Arch Pharmacol* 2022 ;395(8):921-931 PMID: 35604430.
11. Potula R, Hawkins BJ, Cenna JM, Fan S, Dykstra H, Ramirez SH, et al. Methamphetamine causes mitochondrial oxidative damage in human T lymphocytes leading to functional impairment. *J Immunol* 2010;185(5): 2867-2876 PMID: 20668216.
12. Ryskalin L, Puglisi-Allegra S, Lazzeri G, Biagioni F, Busceti CL, Balestrini L, et al. Neuroprotective effects of curcumin in methamphetamine-induced toxicity. *Molecules* 2021; 26(9): 2493 PMID: 33923340.
13. Estakhri MA, Shokrzadeh M, Jaafari MR, Karami M, Mohammadi H. Organ toxicity attenuation by nanomicelles containing curcuminoids: Comparing the protective effects on tissues oxidative damage induced by diazinon. *Iran J Basic Med Sci* 2019; 22(1) : 17-24.
14. Singh S, Kumar P. Neuroprotective potential of curcumin in combination with piperine against 6-hydroxy dopamine induced motor deficit and neurochemical alterations in rats. *Inflammopharmacology* 2017; 25(1): 69-79 PMID: 27853890.
15. Hadizadeh-Bazaz M, Vaezi G, Hojati V. Curcumin attenuates spatial memory impairment by anti-oxidative, anti-apoptosis, and anti-inflammatory mechanism against methamphetamine neurotoxicity in male Wistar rats: Histological and biochemical changes. *Neurotoxicology* 2021;84 :208-217 PMID: 33819551.
16. Pandey N, Budhathoki U. Protein determination through Bradford's method of Nepalese mushroom. *Sci World J* 2007;5(5): 85-88.

17. Altomare A, Baron G, Gianazza E, Banfi C, Carini M, Aldini G. Lipid peroxidation derived reactive carbonyl species in free and conjugated forms as an index of lipid peroxidation: limits and perspectives. *Redox Biol* 2021; 42:101899.
18. Wang Y, Basdogan Y, Zhang T, Lankone RS, Wallace AN, Fairbrother DH,etal. Unveiling the synergistic role of oxygen functional groups in the graphene-mediated oxidation of glutathione. *ACS Appl Mater Interfaces* 2020;12(41) : 45753-45762 PMID: 32940454.
19. Nakamura A, Goto, S. Analysis of protein carbonyls with 2, 4-dinitrophenyl hydrazine and its antibodies by immunoblot in two-dimensional gel electrophoresis. *J Biochem* 1996; 119(4): 768-774.
20. Hayashi I, Morishita Y, Imai K, Nakamura M, Nakachi K, Hayashi T. High-throughput spectrophotometric assay of reactive oxygen species in serum. *Mutat Res Genet Toxicol Environ Mutagen* 2007; 631(1) 55-61 PMID: 17499011.
21. Mohammadi-Bardbori A, Najibi A, Amirzadegan N, Gharibi R, Dashti A, Omidi M, Saeedi A. Coenzyme Q10 remarkably improves the bio-energetic function of rat liver mitochondria treated with statins. *Eur J Pharmacol* 2015;762: 270-274 PMID: 26007644.
22. Motaghinejad M, Motevalian M, Shabab B, Fatima S. Effects of acute doses of methylphenidate on inflammation and oxidative stress in isolated hippocampus and cerebral cortex of adult rats. *J Neural Transm* 2017; 124(1) 121-131 PMID: 27682635.
23. Calma ID, Persons AL, Napier TC. Mitochondrial function influences expression of methamphetamine-induced behavioral sensitization. *Sci Rep* 2021;11(1) ; 24529 PMID: 34972820.
24. Lopresti AL. Potential Role of Curcumin for the Treatment of Major Depressive Disorder. *CNS Drugs* 2022;36(2): 123-141 PMID: 35129813.
25. Sarawi WS, Alhusaini AM, Fadda LM , Alomar HA, Albaker AB, Aljrboa AS,etal. Curcumin and nano-curcumin mitigate copper neurotoxicity by modulating oxidative stress, inflammation, and akt/gsk-3 β signaling. *Molecules* 2021; 26(18) 5591 PMID: 34577062.
26. Visentini FF, Perez AA, Ferrado JB, Deseta ML, Santiaga LG. Bioactive Compounds: Encapsulation, Delivery, and Applications Using Albumins as Carriers. *Biomolecules from Natural Sources: Advances and Applications* 2022; 113-180.
27. Guo J, Cao X, Hu X, Li S, Wang J. The anti-apoptotic, antioxidant and anti-inflammatory effects of curcumin on acrylamide-induced neurotoxicity in rats. *BMC Pharmacol Toxicol* 2020; 21(1) : 62 PMID: 32811563.
28. Elnaggar YS, Etman SM, Abdelmonsif DA, Abdallah OY. Intranasal piperine-loaded chitosan nanoparticles as brain-targeted therapy in Alzheimer's disease: optimization, biological efficacy, and potential toxicity. *J Pharm Sci* 2015; 104(10) 3544-3556 PMID: 26147711.
29. Lopresti AL. Potential Role of Curcumin for the Treatment of Major Depressive Disorder. *CNS Drugs* 2022; 36(2):123-141 PMID: 35129813.
30. Patel M, Patel D, Shah U, Patel A, Ashish S, Nilay P,etal. Piperine: Medicinal, Analytical and Therapeutics Perspective. *Curr Bioact Compd* 2022; 18(1) (2022) 3-23.